DEN VISSNADE ROSEN

ELLER

RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN

SVENSKT ORIGINAL

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Det är icke ditt fel, sade han tröstande till henne; din vilja är god, men förmågan räcker icke till; låt dock icke detta gå dig så hårt till sinnes. Vi skola väl till slut lyckas utröna, vem den nattliga vandraren är, ty liksom du, är också jag övertygad om, att de smygande stegen äro till i verkligheten och icke blott i dina drömmar. Fördubbla emellertid din vaksamhet och om det är dig omöjligt att utröna något, måste du skaffa mig tillträde till Marians våning, jag vill då själv en natt hålla vakt i hennes sovkammare.

Och han befallde henne därefter gå tillbaka till sin post, medan han gick att utföra ett vida svårare arbete, nämligen att ordna och sammanhålla sitt band, vars leder under den sista tiden; till följd av de splittringar, som varit rådande inom detsamma, alltför märkbart börjat glesna.

Men under det att Gerda gjorde de iakttagelser, hon meddelade Alban Vilde, stod grevinnan Cecilia Gyllenton ensam framför bordet i sin praktfulla boudoir. I de stora, stålgrå ögonen brann en dämpad flamma, men de fina läpparna voro hårt sammanslutna och på hennes panna avtecknade sig detta drag av kall beräkning och fast beslutsamhet i förening med den energi, som var så utmärkande i hennes karaktär.

Hon hade intet enda ögonblick lämna ur sikte det mål hon föresatt sig att vinna, men som då hon trodde sig vara det så nära plötsligt vek undan i fjärran. Hon var icke den, som tröttnade vid en första motgång eller gav tappt, därför att saken syntes omöjlig. Hon insåg insatsen alltför hög för att giva spelet förlorat, och hon drog ej ett enda ögonblick i betänkande arten av de medel med vilka hon sökte vinna sina önskningars mål.

Mellan sina fina, vita fingrar höll grevinnan en liten flaska med guldpropp, och genom vars klara kristall en svart färgad vätska skimrade mot dagsljuset.

Den lilla flaskan innehöll ett starkt gift, vars verkningar i en kropp voro närtan ögonblickliga, men lämnade intet spår efter sig i det yttre.

Det var ett hastigt dödande gift; endast några droppar av den vätska, flaskan innehöll skulle hava varit nog för att i döden stelna den mest kraftfulla natur och för att förskaffa sig detta gift hade grevinnan strax efter det Paul lämnat Thorsholm, företagit sin resa och i hemlighet uppsökt en på sin tid mycket bemärkt kemist.

Men grevinnan hade likväl ännu icke på detta hon tänkte, då hon stod till den hemska flaskan.

För att komma i besittning av detta gift hade hon måst utgiva en oerhörd stor summa, men det var icke på detta hon tänkte, då hon stod och betraktade flaskans innehåll med fullkomligt lugn och kall blick.

Hon tänkte på att detta gift skulle för hennes son öppna vägen till de stora Gyllentonska egendomarna.

Endast tvenne droppar i Marians nattdryck och den unga flickan skulle aldrig mer höja sitt guldlockiga huvud från den vita örngottskudden.

Men den rätta stunden, på vilken grevinnan väntade, var ännu icke kommen. Den måste förberedas, långsamt men säkert, och så snart ingen fara för upptäckt låg för handen skulle egenhyttan slå det sista spiket. Så var hennes plan.

Men doktor Sagers ankomst till slottet var ett streck i grevinnans beräkningar. Den hade på nytt avlägsnat hennes mål, och sedan hon förgäves uppbjudit hela sin förmåga att avlägsna den unge läkaren, var det klart nog för henne, att hon måste foga sig i nödvändigheten och iakttaga den allra största försiktighet, om hon ville undvika en upptäckt.

Hon hade redan länge på Marian använt ett vida mindre farligt, men långsamt verkande gift i mening att först småningom undergräva hennes hälsa på det att en hastig död icke skulle komma att leda till någon slags undersökning eller väcka förundran hos dem, som stodo henne nära.

Hennes död skulle synas som en helt naturlig följd av en långsam och sjuklig utveckling i hennes organism.

Den läkare grevinnan, för att avlägsna alla misstankar, som möjligen kunnat uppstå, hade eftersänt, hade intet med giftblanderskan att beställa, men han lät leda sig av grevinnans falska upplysningar och fäste intet vidare avseende vid den sjukdom, av vilken den unga flickan led. Det var blott ett snart övergående lidande av nervös beskaffenhet, och han trodde fullkomligt på grevinnans uppgift, att det var en följd av överansträngning. Lugn och ostörd vila skulle snart återställa hennes förlorade kafter. Grevinnan bevisade sig vara i besittning av så stor kännedom och ett sådant djup av förstånd, att läkaren genast gick in på hennes åsikter utan vidare undersökning, och han betvivlade ingalunda hennes kompetens att sköta den sjuka, unga damen.

Det var i huvudsak grevinnans mening att genom att tillkalla en läkare, vars rykte stod på sin höjdpunkt, förekomma att den unge läkare, som självmant infunnit sig, påkallades.

Hans ankomst hade dock icke förändrat grevinnans planer, men tvingade henne att med större försiktighet utföra sitt dåd.

Som sagt, besökte hon icke ofta Marian och uppehöll sig varje gång blott några få ögonblick i dennas salong, men det var ingen dröm, då Gerda under nattens mörkaste timmar trodde sig höra ljudet av smygande steg. Som en hemsk vålnad smög grevinnan genom de öde korridorerna, vilka skilde hennes egen våning från Marians och gled ljudlöst in i sovrummet, där den unga flickan låg försänkt i djup slummer. Förfärligt kall och känslolös var den blick, hon fäste på det änglalika ansikte, som låg vänt mot henne och över vilket nattlampan spred sitt matta sken; men då hon sedan vände sig till nattduksbordet, där den förgylda silverbägaren som innehöll Marians nattdryck stod, tycktes hennes drag liksom mejslade i marmor, under det att ögonen brunno av en djävulsk eld, och utan att handen darrade höjde hon den över bägaren, i vilken hon utan tvekan släppte det långsamt dödande giftet, ett fint, vitt pulver, som ögonblickligen upplöste sig i drycken, vilken därav förblev oförändrad till såväl lukt som smak och färg.

Därefter drog hon sig tillbaka lika tyst och försiktigt som hon kommit, och då hennes kammarjungfru kom in, låg hon i sin mjuka bädd och ingenting förrådde den nattliga vandringen till Marians sängkammare.

Men då Marian, efter några timmars orolig slummer vaknade, plågad av törst och matthet, sträckte hon ut handen efter bägaren, vars innehåll hon, utan att misstänka något, tömde i ett drag; men törsten, som väl i början kändes mindre brännande, inställde sig snart åter utan att det var henne möjligt att lyfta handen mot ringklockan, eller giva ett ljud ifrån sig. Hon försjönk i ett dvallikt tillstånd, som räckte fram emot morgonen, och hennes läkare fann till sin förundran, att nattens vila mera medtagit än stärkt hennes under dagens lopp i anspråktagna kafter. —

Några dagar efter Albans samtal med Gerda, hade doktor Sager funnit sin patient mera medtagen än vanligt och i anledning härav gick han och orolig och grubblande fram och åter i sitt rum, då Vilde helt plötsligt stod framför honom.

Läkaren spratt häftigt till och ovillkorligen flög hans blick oroligt mot dörren; han var icke okunnig om den fara, för vilken Alban utsatte sig genom sitt besök på slottet.

Ingen tycktes emellertid hava märkt hans inträde i läkarens rum, ty av betjäningen syntes ingen till, och Alban tillslöt helt lugnt dörren till de yttre rummen. Det förmärktes ingen fruktan i hans drag, men han syntes allvarlig, och det låg ett dystert uttryck i hans svarta ögon.

— Ännu alltjämt lika oförsiktig, yttrade doktor Sager och gick honom till mötes med utsträckt hand.

— Ni misstager er, doktor, svarade Alban och tryckte med värme den hand, läkaren räckt honom; — jag har aldrig varit försiktigare än just nu.

— Och likväl befinner ni er på Thorsholm?

Alban log.

— Det är blott två, som känna att rövareanföraren i Holaveden i detta ögonblick befinner sig på slottet Thorsholm, svarade han.

— Och likväl är det mitt på ljusa dagen. I sanning, det vore förlåtligt, om man trodde er äga förmåga att göra er osynlig, sade doktor Sager förundrad.

— Och även att gå genom lykta dörrar, svarade Alban, alltjämt leende — jag har under flera timmar uppehållit mig i ert sovum, till vilket ni ensamt äger nyckeln.

Vid detta meddelande förde läkaren ovillkorligen handen ned i fickan och hans förvåning ökades, då han fann, att han ingalunda försummat att låsa dörren.

Men han hade icke tid att reflektera över det förhållande, som möjliggjort den underlige unge mannens tillträde till hans rum; han förstod att det var något viktigt, som förmått Alban att uppsöka honom.

— Jag bryr mig icke om att fundera över den förmåga, varav ni tydligen är i besittning. Det är nog för mig att veta, att ni nu är här, och att det icke är utan skäl, ni kommit till mig. Jag måste likväl tillstå, att er närvaro här uppfyller mig med fruktan och oro för er skull. Det hade varit mindre farligt att sända mig ett bud, som skulle fört mig till er. Ni sade, att det var tvenne, som känna att ni är här?

— Endast tvenne, och dessa skola icke förråda mig.

— Vilka äro dessa två?

— I första rummet min tjänare edra rum, och därnäst ni.

— Inga andra?

— Nej

— Vi kunna i så fall vara säkra för alla överrumplingar; men ni får icke lämna mina rum förr än vid nattens inbrott, ty man skulle fängsla er, om ni bleve upptäckt.

— Har ingen fara, jag kommer och far som vinden. Det är icke första gången jag i hemlighet gästar Thorsholm. Men nu till viktigare ämnen. Hur är det med Marian?

— Illa, mycket illa, sade doktorn knappast hörbart.

Alban bleknade och hela hans kraftfulla gestalt överfölls av en häftig darrning.

— Min Gud, min Gud, suckade han med tårskymd blick. Därpå fattade han den unge läkarens händer och tryckte dem hårt mellan sina.

— Doktor, ni måste rädda henne! utbrast han.

— Om det stode i min förmåga, stämma, — men jag måste bekänna min oförmåga

— Det vill säga, att Marian skall dö?

— Jag fruktar det.

För några ögonblick satte Alban händerna framför sitt ansikte och några kristallklara droppar pärlade fram mellan hans fingrar, men slutligen bemästrade han sin sorg och höjde sitt huvud samt såg på läkaren med ett obeskrivligt uttryck i blicken.

— Marian får icke dö, sade han med fasthet.

— Gud förbjude, att h nodö,rrm

— Gud förbjude, att hon dör, men jag kan ingenting göra, sade doktor Sager, och man såg, hur djup den smärta var, som denna bekännelse avtvingade honom.

Alban var djupt rörd.

— Ni älskar henne, doktor Sager, viskade han; — älska henne, och jag skall rädda henne åt er.

— Ni? sade läkaren med tvivlande stämma.

— Ja, jag! Ni älskar Marian, det är sant, men det är icke med samma kärlek som jag. Min kärlek är nära besläktad med en moders kärlek till sitt barn, och ingen kärlek kan vara högre, renare och mera uppoffrande än en sådan. Jag har vakat över Marian med ett aldrig tröttnat öga, och vad den skickligaste läkare icke kunnat upptäcka, har en aning för mig uppenbarat. Jag skall rädda Marian, men det blir en sak att sedan sprida ljus över hennes stig, att återgiva henne hälsa och lycka i livet.

Han hade talat med övertygelse, men det var dock tydligt, att läkaren icke kunde tro på hans förmåga att rädda Marian. Han hane icke fattat betydelse av Albans yttrtande.

— Jag har icke kunnat finna orsaken till fröken Gyllentons lidande, sade doktor Sager efter några ögonblicks omtanke. — Om ni känner den, så upplys mig därom. Det vore då en möjlighet att rädda hennes unga liv.

— Jag äger ingen visshet, blott en aning, men jag skall utforska, hur det förhåller sig, och ni kan vara övertygad om, att jag då skall meddela er mina upptäckter. En sak oroar mig dock, och det är denna oro, som förmått mig att uppsöka er. Tror ni att det är försent att rädda Marians liv?

— Icke om orsaken till hennes sjukdom kunde upptäckas, svarade läkaren efter några ögonblicks eftertanke.

— Jag skall upptäcka den, svarade Alban, och hans ögon glänste — jag skall upptäcka orsaken och ni skall med roten upprycka det onda. Ni skall uppbjuda hela er förmåga att rädda den unga, rena och oskyldiga varelse, vars liv för många är så dyrbart. Inte sant, ni älskar Marian och ni är villig att för henne offra hela ert kommande liv?

— Vad betydelse kan detta offer hava för henne? svarade läkaren med hopplös stämma. Han trodde icke på möjligheten av att vinna den varelse, som för honom var allt.

— Den största, sade Alban allvarligt; — den dag kan icke vara långt avlägsen, då Marian med hela styrkan av sitt varma, oskuldfulla hjärta besvara er kärlek, och då skall hon bliva lycklig vid det bröst, som är henne värdigt.

Han reste sig upp sedan han yttrat detta och ville gå, men doktor Sager fattade hans arm och höll honom tillbaka.

— Jag kan icke tillåta, att ni lämnar mig, sade han — Dröj! Vid nattens inbrott kan ni tryggt lämna slottet.

— Frukta ej får mig, men håll ett vaksamt öga på Marian. Om jag denna natt icke gör någon upptäckt, skulle jag önska, att ni förde henne ifrån slottet.

— Vart skulle jag då föra henne?

— Till ert eget hem.

— Till mitt hem! Men detta går ju icke an.

— Det går an, om ni blott vill det.

—Men detta skall Marian sätta sig emot och greven, hennes förmyndare, icke tillåta, sade doktor Sager, vilken bävade vid den förmätenhet, som låg i blotta tanken på att föra Marian till sitt ringa och oansenliga rum.

— Greven skall tillåta, vad jag vill, och det blir er sak att övertyga Marian om nödvändigheten av, att hon för en tid lämnar slottet. Under vården av er moders hand skulle Marian snart blomma upp på nytt till hälsa och liv. Tänk på saken, men lämna icke Marian under dagens lopp och släpp ingen främmande in i hennes rum.

Han beredde sig på nytt att lämna rummet, men läkaren släppte honom icke ifrån sig.

— Ni är min fånge, tills natten inbryter, sade han.

— Och sedan?

— Sedan är ni fri och kan gå vart det behagar er, svarade doktor Sager.

Han lade Albans arm i sin och förde honom tillbaka till sitt sovrum, där han för en stund lämnade honom ensam.

Men då han efter en knapp halvtimma återkom, fann han rummet tomt. Hans fånge hade begivit sig bort.

Förvånad blickade han sig omkring. Han tänkte icke på att Alban försvunit på samma hemlighetsfulla sätt, som han uppenbarat sig. Men hade doktor Sager anställt en mera noggrann undersökning av sin bostad, skulle han snart hava funnit att rövareanföraren varken behövde göra sig osynlig eller gå genom lykta dörar för att komma in i läkarens sovkammare. Hans rum stod nämligen i förbindelse med slottsflygeln, vilken beboddes av tjänstepersonalen, medels en lång, mörk korridor, till vilken en liten dörr ledde, som helt och hållet hade undgått hans uppmärksamhet, därför att den doldes av en stor tavla.

Från nämnda korridor förde en lång trappa ned till flygeln, och det var Tom, som upptäckt denna gång. Ynglingen hade noga undersökt varje vinkel och vrå av det gamla slottet, i tanke att det kunde bliva till gång för hans herre, och Alban hade funnit hans upptäckt allt annat än värdelös. Det var icke längre någon svårighet för honom att vid vad tid som helst obemärkt komma in i slottet.

Sedan doktor Sager övetygat sig om, att Alban vekligen begivit sig bort, vände han tillbaka och begav sig till Marians våning.

Han tänkte på den varning, som låg i Albans yttrande, osb fast ingenting var rätt klart för honom, beslöt han dock att under dagens lopp icke vika från hennes sida och icke heller tillåta, att hon oroades av något onödigt besök. Hans tankar voro även upptagna av det förslag, Alban gjort, huru han iake kunde finna någon möjlighet att utföra detsamma.

Vid sitt inträde i den unga flickans rum, fann han henne ända till ytterlighet svag. Hennes krafter voro medtagna, men hon visade sig lugn och mötte läkarens oroliga blickar med ett matt leende.

— Varför detta bekymmer för min skull? viskade hon med klangfull stämma och räckte läkaren sin ena hand, medan den andra vilade i miss Tweens. — Några år mer eller mindre har ju intet att betyda, och jag är nöjd med att dö.

Läkaren svarade intet på hennes yttrande. Det låg ett djupt och allvarligt uttryck i hans stora, mörkblå ögon, då han såg in i hennes, och han släppte icke den hand, vars svaga tryckning han ännu kände.

Mollys blickar vittnade om den djupaste smärta, och förgäves kämpade hon att återhålla de tårar, som med våld banade sig väg utför hennes kinder.

Marian förstod den stumma sorgen hos den trogna väninnan och hon rördes ända till tårar vid tanken på den ensamhet, som skulle bliva Mollys lott, då hon själv icke mera fanns till.

— Förlåt mig min själviskhet, Molly, viskade hon och blickade vemodigt upp i den blonda engelskans veka ansikte, — jag tänkte icke på dig, då jag yttrade min längtan att dö. Jag tänkte icke på, att du då skulle bliva lämnad ensam och utan vänner i ett för dig främmande land. Ack, jag har varit mycket tanklös, som kunnat glömma, vad jag inte ett ögonblick bort glömma. För min skull har du lämnat ditt land och dina vänner, och om jag dör, så står du blottställd på allt. Vi måste genast kalla hit min onkel; han måste göra något för Molly.

Hon yttrade detta så ivrigt, och hennes blick föll bönfallande på doktor Sager, som ännu stod med hennes hand sluten i sin; men Molly kastade sig på knä vid sidan av bädden.

— För Guds skull, Marian, håll upp, bad hon ångestfullt och borrade in sitt ansikte i sidentäcket; — tala icke på detta sätt. Du sönderslitter mitt hjärta med dina ord.

— Men det är nödvändigt, Molly; jag måste tänka på dig och göra något för dig, innan jag dör.

— Jag skall ingenting mottaga, utbrast miss Tweens hävtigt; — min hand skall aldrig vidröra det guld, som — som — —

Hon hejdade sig och utsade icke meningen, då hon såg, hur smärtsamt det drag var, som överfor Marians ansikte.

Även läkaren hade uppfattat betydelsen av Marians ord. Han förstod, att den unga engelskan ansåg striden om Marians rikedomar såsom en orsak till den unga flickans alla lidanden och död, vilken syntes oundviklig.

— Var lugn, dyra Marian, för henne, viskade han och böjde sig så djupt ned över Marian, att hans läppar vidrörde hennes bleka kind; — var lugn, älskling, ängel! Om ni dör skall miss Tweens i min moders hus finna ett andra hem.

— Ah, vill ni det, utbrast Marian glad, och hennes blick flög tacksamt mot den unge läkaren, vars inre strider hon dock icke förstod i detta ögonblick.

För Molly hade såväl läkarens som Marians yttrande ohört susat förbi. Hon låg ännu nedböjd vid sidan av bädden och grät ohejdat.

Men doktor Sager, som anade att Marian trott hans ord innebära något vida mera, än han med dem hade insett, lade handen på sitt hjärta och såg på den unga flickan med en blick, vars betydelse hon icke gärna kunde missförstå.

— En broders sanna och uppriktiga hjärta skall hon alltid finna hos mig, sade han sakta; — ni vet, att jag icke äger något bättre att giva.

Marian suckade; men Molly, som äntligen tycktes hava fattat varom frågan var, steg upp och räckte läkaren sin hand, med ett tacksamt uttryck i blicken.

— Det är också mer än nog, sade hon; — mitt eget hjärta skulle icke heller vara i stånd att fatta melodien till en mera skön och klingande sång än denna.

Och hon lämnade rummet med hastiga steg.

Läkaren befann sig ensam med Marian.

Det inträdde en plågsam tystnad, den Marian omsider bröt, i det hon vände sitt bleka, men ännu alltjämt sköna ansikte mot doktor Sager.

— Förlåt mig, sade hon; — förlåt, om jag sårade er, men jag trodde, att ni, då jag icke längre fanns till, skulle kunna ägna Molly en mera varm känsla. Hon är så god, så mild, så öm. Hon skulle hava blivit vad jag aldrig kunnat bliva för er.

— Vem vet, Marian hvad ni hade kunnat bliva för mig! Vad miss Tweens angår, så skall hon lika litet som jag kunna glömma. Var och en av oss båda bär en lika tung börda inom våra bröst, svarade doktor Sager med ett värdigt lugn, som mera än det hävtigaste utbrott vittnade om djupet av hans känslor.

Marian betraktade honom stillatigande. Hon hade för länge sedan insett värdet av den man, som hemligen ägnade henne sin kärlek, och hon hade mer än en gång sagt sig själv, att sådan måste den man vara, vid vars sida en kvinna kunde hoppas att vinna en varaktig sällhet.

Och likväl, fast hon blott behövt räcka ut sin hand för att ernå denna sällhet, hade hon tvekat. Hon kunde icke komma till klarhet med sig själv, ty hon oroades av de brinnande blickarna från tvenne svarta ögon, vilka hon förgäves sökte att undfly.

— Ni är ädel, doktor Sager, lycklig den kvinna, som en gång vid ert bröst får lära känna värdet av den sanna lycka, livet så sparsamt har att bjuda, yttrade hon.

Hon tillslöt ögonen och lät sitt trötta huvud sjunka tillbaka mot kudden. De i matt guldfärg skimrande lockarna omgåvo hennes fina, bleka ansikte och förhöjde hennes skönhet, som föreföll doktor Sager nästan överjordisk.

Han betraktade henne under tystnad, under det han satt vid hennes sida och höll hennes genomskinliga hand i sin. Han vågade icke längre hoppas på möjligheten av att åt livet rädda denna älskliga varelse, vilken låg framför honom lik en i förtid bruten lilja, vars glänsande vita blad ännu icke hunnit öppna sig för solens glöd. Det smärtade honom obeskrivligt, att hon skulle dö och för alltid gömmas i den mörka, tysta graven. Hur öde skulle icke världen förefalla honom, sedan hon var borta. Hon hade varit hans sol, om han än blott på avstånd fått fröjda sig åt de värmande strålar, som utgingo från hennes klara ögon. Ack, att vetenskapen icke ägde makt att skärpa hans blick, att klargöra den orsak, som frätte på hennes livstråd. Vad gagn hade han väl av sin konst, då den icke satte honom i tillfälle att rädda henne, det enda i världen, som han skulle kunna älska i livet?

Han stod framför ett problem, som han icke var i stånd att lösa. I trots av alla hans ansträngningar var det honom omöjligt att utröna beskaffenheten av det onda, varav hon led. Hur gärna hade han icke velat lämna sitt eget liv till spillo, om han blott därmed hade kunnat köpa hennes.

Han satt så fördjupad i sina sorgsna tankar, att han icke lade märke till, hur Gerda tyst smög genom rummet med ett finger tryckt mot sina läppar, tillviskande honom ett sakta:

— Hon kommer! Hav därför ögonen öppna och låt dem icke vika från den hand, som förrädisk smekande vidrör den sjukas lockar.

Han gav icke akt på att flickan åter lika ljudlöst gled ut. Han hörde icke heller, att en annan dörr öppnades, men han spratt till, då han vid sin sida förnam grevinnans skärande stämma:

— Har ni nu äntligen vaknat upp ur en inbilskhet och kommit till insikt av er oförmåga att rädda henne, som mitt för edra ögon slutes i dödens armar? Har ni äntligen kommit underfund med vanskligheten av er metod, er fördömliga metod, som i stället för livet giver henne döden?

En blodröd flamma avtecknade sig på doktor Sagers panna vid detta förolämpande yttrande av grevinnan, men den rörelse som föregick inom honom, hindrade honom att i första ögonblicket bemöta den beskyllning, vilken indirekt låg i grevinnans ord.

Några minuters tystnad uppstod, hvarunder grevinnan skred fram till bädden, på vilken Marian låg.

— Min ängel, min egen lilla ängel! viskade hon och lutade sig ned för att kyssa Marians vita panna.

— Jag har gjort henne orätt, tänkte han och höll inne med det svar, som svävade på hans läppar. Han måste respektera den smärta, som förestavade grevinnans hårda och orättvisa beskyllning.

Doktor Sager förhöll sig passiv under det grevinnan uppehöll sig vid Marians sjuksäng, och störde icke genom ett ord den sorg, han trodde komma från ett hjärta, vilket närde en sann moderlig känsla för den unga sjuklingen; men grevinnans minsta rörelser bevakades av tvenne mörka ögon, vilka mellan vecken av de tjocka sidengardinena, som betäckte dörröppningen till Marians toalettrum, blickade fram. Dessa ögon tillhörde Alban Vilde, vilken av Gerda blivit införd i slottet.

Grevinnan uppehöll sig icke länge i Marians sovkammare och hon begav sig till sina rum, där hon befallde att supén skulle serveras för henne och greven. Hon var ytterst fåordig, och greven anmärkte, att hon var ovanligt nervös; men med sin ovanliga förmåga att finna sig i alla omständigheter, förklarade grevinnan att hon blivit oroad vid det besök, hon avlagt hos Marian, vars tillstånd hon funnit ytterst betänkligt.

— Jag vill själv övertyga mig därom, sade greven, och reste sig för att gå.

— Gör det, min vän, sade grevinnan, — och jag hoppas, att du sedan underrättar mig om hur du finner henne. Jag skall invänta din återkomst.

Greven gick och efter en kvarts timma steg han åter in i sin hustrus salong.

— Doktor Sager förklarade hennes tillstånd för det närvarande icke oroande. Hon sov fortfarande lugnt, och läkaren har tillagat en rogivande dryck, vilken han tillsagt sköterskan att giva henne i händelse hon skulle vakna under nattens lopp, sade han.

— I natt således, sade grevinnan till sig själv, då hon en timma senare befann sig ensam i sin sängkammare. Hon hade på nytt framtagit den med guldpropp försedda kristallflaskan, vilken innehöll det dödande giftet.

— I natt således måste det ske, uppepade hon kallt. — Jag skall icke giva min dåraktige man tillfälle att begå en ytterligare dårskap genom att tillkalla en ny läkare, vilken blott skulle försvåra, kanske omintetgöra mina planer.

Hon kastade en mörk kappa över sina axlar och med den faliga flaskan sluten i sin hand skred hon ut i korridoren, som ledde till Marians våning.

(Forts.)

Dansken Mille Gade i New York, som har två barn, förklarar, att han nästa sommar ämnar simma över engelska kanalen. Hon gjorde 1923 ett misslyckat försök, och på den tiden hade hon endast ett barn.

Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.
Få det äkta PRIS 35c överallt.

GIN PILLS
FÖR VEK RYGG.
Smärtor i ryggen tyda på njurlidande. Gin Pills ha botat hundratals fall av långvarigt njurlidande och blåshinneinflammationer.
50 cents pr ask hos alla druggister och medecinhandlare.
National Drug & Chemical Company of Canada, Limited.
Toronto, Canada

ZAM-BUK
FOR
Cuts, Bruises, Burns, Scalds
or Anything Wrong With The Skin

Be prepared with Zam-Buk for any Emergency.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET
Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olycklig äktenskap. Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, oövertrafflige verk, 250 sidor, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).
M. A. Ericius Medical Institute
684 Union Avenue, New York
Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertrykandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

KÖP
SVENSKA STATENS PREMIEOBLIGATIONER
av år 1921 och år 1923!
Dragning i September och December detta år. Säljas på avbetalningsvillkor och mot kontant.
En god penningplacering. Ombud antagas. Hör provision.
Närmare upplysningar lämnas av:
HERR A. R. MELLANDER,
Generalagent för Nordsvenska Kredit A. B., Stockholm,
Box 1976, CALGARY, ALTA.

SKANDIA HOTELL & SVENSKA KAFEET
413 LOGAN AVE., WINNIPEG
är platsen att bo på, då ni kommer till staden. Regäl behandling och rimliga priser. Vi tillåta oss att meddela att vi icke stängt dörrarna, som våra danska konkurrenter säga till dem, som fråga efter Skandia Hotell.
M. A. MEYER,
Ägare.

ATT HYRA
Att hyra för tre år med option att köpa eller för direkt köp kvartersektioner i svenska samhällen. Lätta villkor.
Graham, Graham & Graban,
57 AIKENS BLDG.,
WINNIPEG, MAN.

W. FINKEL
Expert urmakare och juvelerare
242 Logan Ave., Winnipeg

25 års erfarenhet. Allt arbete garanterat. Speciell uppmärksamhet för gamla lands klockor. Order från landsorten ges prompt uppmärksamhet.
GÖR ETT FÖRSÖK!

JACKSON BROS.
Specielit uppmärksammas postorders.
JUVELAR- och GULDSMEDAFFÄR UR, och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.

LÄKARE OCH TANDLÄKARE

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165. Svenska talas.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon. A-7067.

Kontorstelefon: A 3659.
Bostadstelefon: J 5887.
DR. T. GLEN. HAMILTON
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg.
WINNIPEG, MAN.

Tel. A 1179 Bostad Tel. N 1784
DR. W. J. KING
Chiropractor
926-930 Somerset Bldg.
Winnipeg, Man.

DR. A. BLONDAL
818 Somerset Bldg.
Kvinno- och barnsjukdomar.
Kontorstid: 10—12 f.m.; 3—5 e.m.
Telefon: N 6410
Winnipeg, Man.

Öppet 9—12 f. m.; 1—5 samt genom överenskommelse.
DR. N. W. SNIDER
Tandläkare
Clougher Block
Tel.: 222 Red Kenora, Ont.

Praktik från Paris och New York sjukhus. Telefon 2009.
DR. JOSEPH BOULANGER
Läkare & kirurg
Licens för Dominion of Canada av "The Medical Council of Canada".
Radium behandlingar, Röntgen laboratorium.
Kontor & bostad: 10007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta.

ADVOKATER

Privat tel. Sh. 5/36; Kontor A4963
Skandinavisk Advokat
W. J. LINDAL, B.A., L.L.B.
Jurist, Solicitör, etc.
Lärare Manitoba Law School.
Great West Permanent Bldg.

Doyle, Costigan & Co.
Advokater, juridiska ombud, notarier, etc.
845 Somerset Bldg., Portage Ave.
Winnipeg, Man. Phone A1613

PAUL KANE
Jurist, solicitör & Notarius Publicus.
34 C. P. R. Bldg.,
Winnipeg, Man.

O. C. Boness, B.A.
Jurist & Solicitör
Skandinavisk advokat
106 Adams Bldg.
EDMONTON, ALTA.

Brudkronan för ogifta damer och herrar som önska brevväxla med personer värda från 1,000 till 45,000. Låt bröllopsklockor ringa för eder en gång. Damer erhålla herrars namnlista fritt. Tillskriv på skandinaviska eller engelska. — Peter E. Hanson, Box 1005, Chicago, Ill., U. S. A.